

У ході проведення науково-дослідницької роботи в учнів розвивається творче мислення, виховується потреба застосовувати теоретичні знання у практичній діяльності. Діяльність з виконання дослідження сприяє формуванню свідомої особистої причетності до суспільно значущих справ. Ось чому досить важливим є організація науково-дослідної діяльності учнів.

Визначають три основні рівні шкільної організації (адміністративний, вчительський, учнівський). Для цього доцільно кожен рівень шкільної організації розглянути детальніше і визначити місце та функції різних структур щодо керівництва науково-дослідною діяльністю учнів та її реалізації.

На першому – адміністративному рівні – науково-дослідна робота підпорядкована директорові та науково-методичній раді; цей рівень складається з таких структур, як педагогічна рада, нарада при директорові, рада школи з психологом. Визначено функції основних структур цього рівня: управлінську, організаторську, господарську, виховну, контролюючу, координуючу.

Другий рівень шкільної організаційної структури – вчительський – об'єднує вчителів-предметників, керівників гуртків, факультативів, педагогів-організаторів тощо та складається з таких структур, як школа молодого вчителя, методичні об'єднання, творчі групи вчителів з оволодіння прийомами розвивального навчання та новими педагогічними технологіями, що покликані підготувати їх до керівництва науково-дослідною діяльністю учнів.

Третій рівень – учнівський. До його структури входять: факультативи, секції, гуртки, об'єднання за інтересами, а також шкільне наукове товариство, де безпосередньо реалізується науково-дослідна діяльність учнів. Слід зазначити, що науково-дослідна діяльність учнів загальноосвітніх закладів відбувається переважно в наукових товариствах. Реалізація зазначених рівнів шкільної структури має певну специфіку залежно від типу закладу, де вона відбувається [2].

Таким чином, для успішного управління науково-дослідницькою роботою школярів та динамікою її складових елементів педагогу необхідно чітко уявляти головні завдання: який об'єкт дослідження обрати і які методи дослідження застосовувати. Тому стратегічним завданням у цьому напрямку є передбачення таких умов, засобів, форм і змісту діяльності, які є найбільш сприятливими та оптимальними для розвитку й удосконалення науково-дослідницької роботи.

Список використаної літератури

1. Нісімчук А.С. Сучасні педагогічні технології: Навч. посіб. / Нісімчук А.С., Падалка О.С., Шпак О.Т. – К.: Просвіта, 2000. – 367 с.
2. Сучасні форми та методи навчання хімії / Уклад. К. М. Задорожний. – Х.: Вид. група «Основа», 2010. – 127 с.

РОЛЬ ПЕРЕВІРКИ РІВНЯ УСПІШНОСТІ НАВЧАННЯ СТУДЕНТІВ

Масовець Д.Б.

Полтавський національний педагогічний університет імені В. Г. Короленка

Систематична перевірка знань і вмінь студентів є складовою часткою навчання хімічних дисциплін. Методи і засоби контролю знань і вмінь становлять важливу ланку навчального процесу зв'язану з методами викладання навчального матеріалу, закріплення і повторення, узагальнення і вдосконалення, методами застосування набутих знань та методами дослідження предмету хімії: контроль рівня результатів успішності навчання студентів виконує навчальну, виховну і розвивальну функції. Метою перевірки рівня результатів успішності навчання є об'єктивне визначення стану підготовки академічної групи й кожного студента з певної хімічної дисципліни або комплексу фахових дисциплін [3].

Систематичний контроль знань і вмінь формує у студентів навички готуватися до заняття по кожному питанню, виховує почуття відповідальності за сумлінне виконання завдань з дисципліни у визначений термін, волю до подолання труднощів, сприяє формуванню таких рис характеру, як гідність, старанність, критичне ставлення до своєї роботи [2]. Перевірка знань стає

предметом самоаналізу, рефлексії студентом рівня власної підготовки, що дозволяє планувати дії на вдосконалення професійних компетенцій. Отже, перевірка знань і вмінь має певне значення як для студентів, так і для викладача.

Отримання викладачем інформації про рівень підготовки з тієї чи іншої теми та в цілому про хід пізнавальної діяльності студентів у процесі навчання хімії є зовнішнім зворотним зв'язком, а отримання учнем інформації про його пізнавальні дії та їх результати – внутрішнім зворотним зв'язком. Мобільність зворотного зв'язку безпосередньо впливає на корекційні заходи щодо змін в методичних рекомендаціях до занять та виправлення можливих помилок студентом. Завжди юридично законною підставою на призначення стипендії або на відрахування з числа студентів була оцінка отримана в сесійний період [1].

В другій половині ХХ ст.. поняття «контроль» або «перевірка» поступово змінило свою функціональну складову. Більш актуальною виявилась функція стимулювання пізнавальної діяльності студентів, ніж звичайної констатації певного рівня результатів навчальних досягнень студента з конкретної теми або всього курсу дисципліни. Це стало можливим завдяки моніторингу процесу навчання хімії, під яким слід розуміти неперервне науково обґрунтоване діагностико-прогностичне спостереження за станом і розвитком процесу досягнення студентом мети навчання [2]. Моніторинг передбачає застосування оперативної системи методів і засобів контролю, яка дає можливість швидко і максимально об'єктивно забезпечувати студента інформацією про те, наскільки успішно він засвоїв окремі питання теми або всю тему заняття чи певного модулю всього курсу навчальної дисципліни. Результати моніторингу сигналізують про найбільш слабкі місця, прогалини в знаннях студентів. Це дає змогу студенту більше приділити уваги ліквідації виявленим недолікам під час самопідготовки до періодичного або підсумкового контролю. Результати моніторингу стану і розвитку процесу навчання хімії студентів дозволяють в певній мірі судити і про ефективність роботи викладача конкретної навчальної дисципліни [1].

Роль перевірки та оцінювання знань і вмінь виходить далеко за межу відносин між викладачем і студентами. Ефективність різних методів і форм навчання, якість підручників і методичних розробок, доступність змісту хімічної освіти напряду зв'язані з цими питаннями [4]. Перевірка і оцінювання знань і вмінь студентів дають необхідну інформацію для організації системи навчального процесу у вищому навчальному закладі. Від їх об'єктивності залежить якість навчання, правильність прийняття рішення щодо розв'язання дидактичних та управлінських задач [5].

Список використаної літератури

1. Вітвицька С.С. Основи педагогіки вищої школи: Методичний посібник для студентів магістратури. – Київ: Центр навчальної літератури, 2003. – 316 с.
2. Вища освіта України і Болонський процес: Навчальний посібник / За редакцією В.Г. Кременя. Авторський колектив: М.Ф. Степко, Я.Я. Болюбаш, В.Д. Шинкарук, В.В. Грубінко, І.І. Бабин. – Тернопіль: Навчальна книга – Богдан, 2004. – 384 с.
3. Кузьмінський А.І. Педагогіка вищої школи: Навч. посіб. – К.: Знання, 2005. – 486 с. – (Вища освіта ХХІ століття).
4. Педагогіка вищої школи: Навч. посіб. / З.Н. Курлянд, Р.І. Хмелюк, А.В. Семенова, та ін.; За ред. З.Н. Курлянд. – 2-ге вид., перероб. і доп. – К.: Знання, 2005. – 399 с.
5. Слєпкань З.І. Наукові засади педагогічного процесу у вищій школі: Навч. посіб. – К.: Вища шк., 2005. – 239 с.: